

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1604

Vita S. Iacobi Eremitae Compunctiu ex ea quæ est per Simeonem
Metaphrasten. Claruit hic sanctus in Palæstina.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42667

fua sponte soluta est: & martyr quasi celesti quoda gaudio perfusus lætus & alacris exiliuit. Quo viso, cuncti qui circumstitebant stupore & admiratione capti, pedem retrahentes martyri cesserunt.

Martyr autem oculis & manibus cum eximia pietatis significatione ad cælum sublatis: Domine, inquit, Iesu Christe benedictum nomen tuum in omni seculorum æternitate, qui me indignum famulum tuum tua hæreditate, & choro eorum, qui tibi placuerunt, dignatus sis. Et nunc Domine accipe animam meam. Hæc cum dixisset, & vndique se Christi signaculo munivisset, in manus illius sanctam animam deposuit.

Agit Christo Domino gratias.

Reddit sua, uiter Spiritum.

*VITA S. IACOBI EREMITAE COM-
puncta ex ea qua est per Simeonem Meta-
phrasten. Claruit hic sanctus in Pala-
stina.*

Vide Cæf. Baron. in Notatio. Martyr Rō.

28. Ian.

FUIT vir quidam, Iacobus nomine, qui ingenti solitaria vitæ desiderio captus, propè oppidum Porphyriionem in spelunca quadam quindecim annos cum admiranda quadam sanctitatis opinione habitauit. Ea enim erat virtutis eius fama, vt multi ex varijs partib. ad eum confluerent. Cum autè pleriq; ex eorum essent generè, qui cū impia Samaritarum superstitione miserimè conflabantur, vir Dei Iacobus ex diuinarum lectione literarū plurimos ab errore liberabat, & ad Christi libertatem à miserrima diaboli seruitute trāsferabat. Hæc cum humani generis hostis iniquè admodum ferret, statuit per suos, eum facillites aggredi, & ex ijs locis, quæ virtutum maximarū studio florentissima reddiderat, expellere. Et quidē Samaritarū vnus, scelere ante alijs insignis

Quindecim annis in spelunca degit.

in signis, maximam amicorum & consanguineorum turbam conuocauit, orans & obsecrans sanctissimis Iacobi conatibus ut occurrant, eumque de finibus illis per insidias expellant; ni faciant breui de patria religione conclamatum iri. Nec mora, post varias vltro citroque consultationes habitas, vna omnium sententia conclusum fuit; ut impudentem & meretricia arte insignem mulierculam ad se accerfirent, cui viginti aureos nummos darent, totidemque alios se illi daturos promitterent.

Samaritæ ei insidiantur.
Meretrix subornata ad eum venit.
 Quid multis? Auri splendor flammeus illico cepit mulierem, & promissa insuper alia decora monetæ lumina, ad accelerandum opus nefarium eam impellebant. Itaque execrando inescuta metallo, genuina leuitate, ad sanctissimi viri cellulam traouolauit; infimis precibus hospitiū deprecans. Ille verò, qua erat in miseros benignitate, referatis foribus precantem admittere decreuerat; sed conspicatus foeminam mox fores cum impetu præclusit: & pavidus ad orationem confugit. At illa in fletus & eiulatus prorumpens, Miserere, inquit, mei serue Dei, ne infelicis rapinæ præda hæc efficiar, Quid enim restat, nisi ut à feris bestiis hic misera dilaniar. Hisce delinitus fletibus vir diuinus referatis eam ianuis excepit, appositoque pane & aqua in interiora cellulæ claustra festinantius se recepit. Illa vero gustato cibo ingenua astutia humi se abiicit, & miserandis valde lamentis conceptum animo flagitium, promouebat. Simulabat se mortifero cordis agitari dolore; ac opem sancti viri ingeminans, tandem effecit, ut profiliret, excitatoque igne mulierem foueret. Sed quanto interim timore foemineos expauerit dolos, planè è re nostra est studiosè aduertere

uertere. Cum dextera sacrum sumeret oleum, pe-
ctusque mulieris liniret, non dubitauit, sinistram
ardentibus inijcere flammis, ita ut stillæ adipis in
ignem defluerent, eoque dolore nascentem volu-
ptatem reprimeret. Quo sanè spectaculo admira-
bili, ipsum istud dæmonis mancipium ad fletus
& eiulatus commotum fuit; detestansque protin-
us execrandum facinus, ad sanctissimi viri pedes
se abiecit, haud fictis lamentis & pectoris tunsio-
nibus sceleratæ vitæ renunciâs. Quin & humili
confessione cuncta sua flagitia, & Samaritarum
infidias aperiens, eremicolam ita emolliuit, ut vo-
tis precibusque salutem mulieri à Deo posceret;
quam deinde salutaribus instructam monitis ad
Alexandrum antistitem destinauit, qui eam à ve-
teris vitæ delictis expiatam, ad suauissimum Chri-
sti iugum traduxit.

Magna S.
Viri virtus
& cautela.

Meretrix cō-
uertitur.

Post hoc tam egregium trophæum, cum fama
virtutum eius longius cum admiratione vagare-
tur, accidit ut filia viri cuiusdam, qui principem
in senatu obtinebat locum, impuro agitata spiri-
tu Iacobi nominatim opem imploraret. Quid
mulier? Miseri parentes, miserrimæ filiæ calami-
tatis excitati non dubitarunt ad eremicolam
eam adducere: qui solo manuum suarum conta-
ctu fugato dæmone puellam dimisit incolumem.
Fuit illi à parentibus argenti pondus pro mune-
re oblatum, quod accepta eorum pia voluntate
constanter recusauit; hortans ut inopiam paupe-
rum ea benignitate subleuarent. Caterum Iaco-
bi curationis beneficio in omnes promptissimus
plurimos morbis oppressos varijs, sanos &
incolumes, mira facilitate reddebat. Quæ re-
ut magnos ei apud summos infimosque honores
conciliauit, ita salutarem viro diuino repentini
lapsus

Sanat dæmo-
niacam.

Operatur
vario talis
miracula.

lapsus timorem iniecit. Quare fuga periculum deuitandum statuens, ad speluncam quadraginta ab eo loco miliaribus distantem abiit, in qua continuos quadraginta annos cum incredibili vitz austeritate delituit. Ingens erat apud omnes de etimia illius sanctitate opinio, quae copiosa in multos benedictione constabat.

Quadragesima annis habitata in spelunca.

Verum enim vero vir talis ac tantus & admiranda vitz sanctimonia venerabilis & stupenda signorum claritate illustris, suo nos exemplo docuit, nihil esse in hominibus stabile, nihil firmum, nihil tam sanctum atque syncerum, quod interdum ab humana fragilitate foedius non conspiceretur.

Humana quanta sit fragilitas.

Quis à lethali lapsu, mortalis se immunem putabit, cum hic longè sanctissimus in lapsum omnium grauissimum deciderit? Erat praedictis cuiusdam viri filia demonio obnoxia, quae & ipsa ad S. Iacobi opem saepius suspirabat. Nō desuere puellae suspirijs clamoribusq; pij parētes, sed deser-

Alia dzoniaca sanatur.

ta loca peragrantes, inuēto tandem Iacobo filiam obrulere sanandam. Sanatur illa vi precū lachrymarumq; viri sanctissimi, quae tanta fuit, ut locut in quo stabant contremuisse dicatur. Interim parentes collatam filiae sanitatem gratulantes, Iacobum deprecari sunt, ut duobus saltem diebus apud se eam foueret, nē fortē domi hostis eam rursus inuaderet. Haud grauatē eas preces vir sanctus admisit hostilium insidiarum parum prouidus. Interea humanae salutis hostis, peropportunam, subuertendi viri sanctimonia omnem, occasione nactus, sui amoris ignē visceribus illi iniecit adeo vehementem, ut miser cruciatū vrēis voluptatis, nec ad momentum sustinere posset.

Tentatur a certimine stimulo carnis Iacobus.

Quid multis totus vāsano exaestuās igne, puellā vitiauit amplissima merita & eterne vitz coronā amittens

Succumbit turpiter.

amittens. Hoc verò peccati telo saucius, mente ià alienata, in aliam protinus teterrimi criminis se precipitavit voraginē. Demone enim modis omnibus viâ salutis præcludente, ad eadē in super virginis processit, proiecťoq; in flumen cadauere duplici se scelere impiauit. Itaq; misellus extra terminum mentis suæ positus, iã in profundo dânationis æternæ sepultus iacebat, cū diuina bonitas quadriduano Lazaro similem rursus suscitauit. Tremens enim gemensq; mortifera sua primum agnouit vulnera, quæ mox vberimo lachrymarum fonte rigauit. Sed humani generis hostis, nē tam insignē ē manibus prædam amitteret, desperationis eum iaculo propemodum confixit, prorsus vt iacobus ad calcatas mundi voluptates tota mente redire proponeret. Et quidem exanguis colore luridus, ac faciem lachrymis infusus, ad monachorum quorundam eximia pietate præstantium deuenit habitaculum; à quibus & pacis osculo, & pedum lotione, suauiter de more exceptus fuit, ac mirificè recreatus; sed stimulante cōscientiz furia, mox in lamēta & lugubres eiulatus miserabiliter prorupit. Quem ad certam veniæ spem fratres illi quidem dictis pariter ac factis reuocare conati sunt, sed nullo operis fructu abeunte grauius ingemuerūt. Igitur coepto in itinere vagabundus pergēs, in aliū quendā haud vulgari pietate incidit fratrem, cui plenus gemituū atq; dolorū similiter lapsū suū aperuit, vltima iã desperatione fractus. Nec erat ei in malis poti⁹ qd, nisi vt sæculi vanitate & omnium vitiorum spurcicie coruq; stimulantē obrueret cōscientiā. Hæc meditantem, & recta in perdicionis barathrū tendentē frater ille vi lachrymarū ac precū frustra consolari, & à tanto scelere auocare conatus est.

Testa

Piè consolatur à quodam fratre.

Testabatur eum quidem per Christi sanguinis salutaria poenitentiae remedia respueret, proponebatque exempla Davidis & Petri aliorumque lapsorum, qui grauiorum etiam scelerum rei, non modo veniam à Domino, sed insuper uberiori gratiam consecuti fuerant. At ille hostilibus arctissime vinculis constrictus, pristinam illam animae libertatem sperare nequibat. Miser itaque, repulso fratre, pergebat, quo fors vocare videbatur. Abeuntem nihilominus & salutaribus monitis reluctantem, ad quindecim sequebatur miliaria, orans & cum lachrymis obtestans, vna secum vitalis poenitentiae viam iniret. Sed in vanum preces & lachrymae mittebantur. Ille fratre iam fesso ac penè deficiente, solus pergebat, cum ecce fugientem pertinaciter salutem, in veteri quodam sepulchro sane mirabiliter apprehendit.

Erat sarcophagus quidam ad formam speluncae cauatus dispersis hinc inde cranijs ossibusque plenus. Quem animo varijs cogitationibus fluctuante, ingressus, coepit copiosam, illam ostium multitudinem in vnam redigere congeriem, ostiumque speluncae, mente à cogitatione operis aliò fortè vagante, obstruxit. Tum verò quasi è graui somno excitatus, vidit eo loco nihil esse poenitentiae & gemitibus accommodatus. Itaque fixis humi genibus in caliginosa spelunca illic, radium quendam diuinæ bonitatis percepit, qui incredibilem lachrymarum vim cum certa venispe ei suppeditauit. Nulla interim erat animo requies, immò sola quies in luctu erat & gemitibus. Scelerum confessionem, semianimi voce domino faciebat, ingrati animi crimen in tam benignum & clementem parentem suum detestans.

stans. Continuos decem annos in saxeo illo carcere clausus perseveravit, bis hebdomadatim re- serato speluncæ ostio, vtnascentes in circuitu herbas latranti objiceret stomacho.

Decennio in sepulchro quodã agit pœnitentiam.

Dum hoc pœnitentiã mitro rubiginem peccatorum abstergit, ac perpetim lachrymarum lixivio sordes animarum expurgat, subito squalore vniuersa illa regio exarescit, impluio cœlo extremam sterilitatem adducente. incolæ mali magnitudine percussi, ad ieiunia & preces, cateraq; pœnitentiæ exercitia confugerunt. Instiit & Episcopus regionis, multis lachrymis & publicis supplicationibus, vt mali contagium pro sua clemētia extingueret; Deus, cui tandem inspiratum diuinitus, vt hominem in sepulchro latitantem requireret, luctu & squalore quidem fœdatum, sed animo sanctum & ab omni labe peccati ritè purgatum, qui solus grassantem cladem suis precibus reprimeret. Nec mora. Antistes vna cum clero & plebe, ad speluncam supplicatione tendens, hominem foras blandè euocauit qui suorum sibi confcius peccatorum terrę affixus, ne faciem quidem è puluere leuare præsumpsit. Urgente autem præfule, ac plebe miserandis eiulatibus vim inferente, ipse pariter suos quoque fletus ac eiulatus adhibuit, erectoque ad cælum vultu in oratione tam diu persistit donec apertis cæli cataraçtis copata descenderet, pluuia & squalentem terram inebriaret. Quo permota beneficio plebs, annum diei illius festiuo gaudio celebrat memoriam, ac diuinam bonitatem in Iacobo debitis extollit laudibus. Neque hoc solum præsentem miraculo seruum suum illustrauit Deus; sed pristina virtus cum noua virtutis sanctimonia suscitata, multo etiam clarius in illo deinde illuxit. Eodem aut-

Ianotesie diuinitus Episcopo Iacobus.

Impetrat à Deo pluuia.

Pristine pietatis donatur gratia, miraculorū que virtute.

li em illo

Ad Christū
migrat.

em illo anno quo clades illa precibus illius pul-
sa fuit, luctum suum ac lachrymas cum perpeti-
cælestis regni gaudio feliciter permixtauit. accer-
sito prius ad se Episcopo, qui sacras ipsius reliqui-
as eadem in spelunca deposuit; quæ postmodum
constructa] de super ecclesia insigni opere cele-
bris permansit; ubi etiam & ipse annua festiuita-
te celebrior; præclara beneficia opem eius implo-
rantibus exhibere dicitur. Obijt autem Anno
tatis suæ quinto & septuagesimo.

Claret mira-
culis post
obitum.

VITA S. VALERII, DISCIPULI S.
Petri Apostoli, Treuirorum Episcopi, ex ea qua extat
penes Fratrem Laurentium Surium, Claruit

Vide Czf.
Baron.
not in mar-
tyr. Rom.

autem Anno Dominicæ Incarnationis
54. & sequentibus, sub Clau-
dio Romanorum

Imp.

29. Ianuarij,
Fit Episco-
pus.

Post venerabilem obitum beatissimi Eucha-
rij Treuericæ ciuitatis Archiepiscopi, fan-
ctus Valerius in ministerium sacerdotale
successit, illudque per quindecim annos eximia
morum & vitæ sanctitate administruit. In quo
quidem temporis spatio, multos populos stu-
pendis prodigijs ad Dominum conuertit, & ad
Catholicæ fidei cognitionem diuini verbi præ-
dicatione perduxit. Institit autem verbi ministe-
rio tam ardentem ac tanto cum fructu, ut eius vi-
gilantia cooperante Domino Christianorum
numerus ipsos tandem paganos per Galliam &
Germaniâ superaret. Erat enim mellisua sermo-
nis facundia præditus; moribus verò adeò in-
culpatis, ut nihil quod reprehensione dignum esset
in eum

Multos con-
uertit ad fi-
dē Christi.

Perfectio
eius